

— Нали знаешъ, че съмъ тукъ! — сопна се недоволенъ Кабака и изтича наътънъ. Наистина, на улицата го чакаше Димитъръ Гочоколевъ. Търсѣше го не по нѣкаква работа, а просто тъй, да го види, комшии сж, лошо го ступали, та...

— За поступването, здравата ме поступаха, ама нали сж казали: човѣкъ е по-слабъ отъ яйце и по-якъ отъ желѣзо...

— А бе, то да мине тъй, та... Мене и Гено, зетътъ де, и той ми каза: — харенъ е. — каза, пѣкъ и до дукянитѣ си излизалъ, а не можахъ да те видя, пѣкъ и коджа време се измина, та рекохъ, чакай пѣкъ да видя, дали дето толкова го приказватъ е вѣрно, та...

— А бе то... приказкитѣ нали знаешъ... Тука ли да останемъ?... Защо? Ела де, ела до кжщи... — И Кабака го въведе любезно.

Стаята бѣше низка, душна и каточели едва лобра важниятъ гостенинъ. Той бѣше 55—60 годишенъ мжжъ, запазенъ, здравъ, съ гжста, прошарена коса, съ остри очи и голѣма, но прибрана подъ засуканитѣ му мустаци долна бърна. Той бѣше самоувѣренъ въ всичко, та и когато самъ си притагли единъ разкривенъ столъ и сѣдна като свой, вътрешенъ човѣкъ, личеше, че го върши като нѣщо, което другояче не трѣбваше да се направи.

— Та, тъй си изпати ти, а? — попита той, като хвърли единъ изпитателенъ погледъ навсѣкжде.

Кабака кимна утвърдително.

— Е, какъ стана, кжде стана?... Поразправи я да видимъ... Тая работа не трѣбва да остане така...

— Остана си тя — де ще ѝ търсишъ края...

— Все ще да има нѣкакъвъ край, — рече